

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/463/2014
Identifikačné číslo spisu:	1106220789
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1106220789.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: R. F., bytom v F., zastúpený advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, so sídlom v Bratislave, Holíčska 13, proti žalovanej: Dopravný podnik Bratislava, akciová spoločnosť, so sídlom v Bratislave, Olejkárska 1, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 20 C 61/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. októbra 2013 sp. zn. 6 Co 585/2012, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. októbra 2013 sp. zn. 6 Co 585/2012 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 3. augusta 2012 č. k. 20 C 61/2006-453 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 568,35 € brutto titulom náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru z 27. júna 2006 doručeného žalobcovi 28. júna 2006 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu na náhradu mzdy zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 493,50 € a tiež povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 927,50 € k rukám jeho právneho zástupcu, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací súd rozsudkom z 21. novembra 2011 sp. zn. 6 Co 352/2010, 6 Co 353/2010 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. júla 2010 č. k. 20C/61/2006-310 tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 27. júna 2006, doručené žalobcovi 28. júna 2006, je neplatné a v časti náhrady mzdy a trov konania uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V novom (napadnutom) rozhodnutí súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu mzdy v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce (v znení platnom ku dňu 27. júna 2006) v rozsahu 9 mesiacov od 30.6.2006 (odo dňa, kedy žalobca oznámil žalovanej, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnávala) do 30.3.2007 v sume 6 568,35 €. Nárok na náhradu mzdy presahujúci obdobie 9 mesiacov (vrátane uplatnených úrokov z omeškania) súd na žiadosť žalovanej žalobcovi nepriznal s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca bol v období od 1.4.2007 riadne zamestnaný v spoločnosti SECURITON Servis, spol. s r. o. ako bezpečnostný technik,

kde dosahoval príjem porovnateľný s príjmom u žalovanej. Od 1. mája 2007 do 18. februára 2008 bol žalobca síce nezamestnaný, ale z dôvodu jeho dobrovoľného rozhodnutia. Od 1. marca 2008 do 28. februára 2010 pracoval v Agentúre S + L s.r.o., kde v roku 2008 dosahoval priemerný mesačný zárobok brutto 22 622,30 Sk, v roku 2009 cca 630 € brutto a v roku 2010 cca 1 200 € brutto. Od 1. septembra 2011 do 3. októbra 2011 pracoval v spoločnosti DUG s.r.o., kde dosahoval príjem 230 € brutto mesačne. Od 1. decembra 2011 pracuje v spoločnosti ABAS SR Management s.r.o. ako bezpečnostný zamestnanec. Vzhľadom na skutočnosť, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú zamestnanec mohol zarobiť, ale z pohľadu zamestnanca ide o satisfakčný nárok, úroky z omeškania pri tomto druhu nároku mu neprináležia, čo zohľadňuje druhý výrok rozsudku, ktorým bol uplatnený nárok na náhradu mzdy v o zvyšku zamietnutý. Skutočnosť, že žalobca listom z 23. apríla 2012 oznámil žalovanej, že netrvá na tom, aby ho naďalej zamestnávala, na základe čoho mu mala žalovaná v zmysle § 79 ods. 3 Zákonníka práce vyplatiť náhradu mzdy vo výške 1 446,709 € brutto, nemá vplyv na predmetné konanie a na nárok žalobcu na náhradu mzdy za obdobie 9 mesiacov; žalobca totiž listom z 27. júna 2012 vzal uvedený návrh na skončenie pracovného pomeru späť. O povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu i žalovanej rozsudkom zo 7. októbra 2013 sp. zn. 6 Co 585/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z hľadiska ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ktoré umožňuje priznať zamestnancovi náhradu mzdy najskôr odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že e trvá na ďalšom zamestnávaní, a najneskôr do rozhodnutia súdu, ktorým bola určená neplatnosť skončenia pracovného pomeru, je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia súdneho rozhodnutia o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, teda skutočnosť, či v tejto dobe zamestnanec trval alebo netrval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. Listom z 28. júna 2006, doručeným žalovanej dňa 30. júna 2006, žalobca oznámil žalovanej, že trvá na tom, aby ho žalovaná naďalej zamestnávala. Neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru určil odvolací súd rozsudkom z 21. novembra 2011 sp. zn. 6 Co 352/2010, 6 Co 353/2010, právoplatným dňa 19. januára 2012, t. j. žalobca mohol svoje stanovisko k tomu, či trvá na tom, aby ho žalovaná ďalej zamestnávala, zmeniť najneskôr do 21. novembra 2011. Vzhľadom na uvedené list žalobcu z 23. apríla 2012, ktorým oznámil žalovanej, že netrvá na ďalšom zamestnávaní žalovanou a že jeho pracovný pomer u žalovanej sa končí dohodou podľa § 79 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, je bez právneho významu rovnako ako aj následná zmena jeho stanoviska realizovaná listom z 27. júna 2012. Pokiaľ ide o náhradu mzdy, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že je namieste priznať žalobcovi jej náhradu iba za dobu 9 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení platnom k 27. júnu 2006. V tomto ohľade odvolací súd poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil. Keďže nárok na náhradu mzdy vzniká až súdnym rozhodnutím, žalovaná sa nemohla dostať do omeškania so zaplatením náhrady mzdy. Žalobcovi preto nevznikol nárok na úroky z omeškania. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.; v ďalšom sa pod „O.s.p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v platnom znení), a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom vidí žalobca v skutočnosti, že sudy nižších stupňov nevykonali na pojednávaniach ani jeden listinný dôkaz zákonom predpísaným spôsobom a účastníkom konania nebola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k dôkazom. Inú vadu konania vidí žalobca v nerešpektovaní stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že náhrada mzdy nie je náhrada ušlej mzdy, ale je to satisfakcia za poškodenie práv zamestnanca a sankcia pre zamestnávateľa za protiprávne konanie, súdmi nižších stupňov. Priznaná náhrada mzdy za 9 mesiacov je na hranici zákonného minima

a nie je spravodlivá s ohľadom na ujmu žalobcu, pretože jeho práva boli konaním žalovanej mimoriadne intenzívne poškodené. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho aj prvostupňového súdu.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že má za to, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú vecne správne a nie sú dané dôvody dovolania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte právny názor nevyslovil. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba ale zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplyva.

Žalobca v dovolaní namieta, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im

rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“).

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (viď č. l. 457 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná podaním doručeným súdu prvého stupňa 7. novembra 2012 (č. l. 476 spisu), žalobca ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobcovi došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu mu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Obdobne k odvolaniu žalovanej (viď č. l. 461 spisu) sa písomne vyjadril žalobca podaním doručeným súdu prvého stupňa 7. novembra 2012 (č. l. 478 spisu), žalovaná ale nemala možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd jej toto vyjadrenie žalobcu nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalovanej došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Žalobca ďalej namietal, že súd porušil ustanovenia o vykonaní dôkazných prostriedkov, nevykonával riadne listinné dôkazy. Žalobca teda zastáva názor, že súdy nemali pre svoje rozhodnutia dostatok úplných a správnych skutkových podkladov. Najvyšší súd k tejto námietke uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.; ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Pokiaľ ide o argumentáciu (námietku) žalobcu ohľadom nevykonania určitého dôkazu, je treba uviesť, že takýto postup môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (porovnaj R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. prípustné (porovnaj R 125/1999). Nevykonanie

dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov možno považovať za inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/

O.s.p. (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Žalobca v dovolaní (bod II.) vyslovil aj nespokojnosť s právnym posúdením veci súdmi nižších stupňov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), hoci tento dovolací dôvod označil ako inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak

zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

Ako už bolo uvedené, k odňatiu možnosti žalobcovi aj žalovanej konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. došlo nedoručením im vyjadrení druhej procesnej strany k ich odvolaniam. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené a ďalej sa s vecnou stránkou dovolania nezaoberal. So zreteľom na to dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.